

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 409/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť B. S., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. J. S., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1720/1998 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2011 doručená sťažnosť B. S., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej

záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1720/1998.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v označenom súdnom konaní ako navrhovateľka, ktorá podala okresnému súdu určovaciu žalobu.

O žalobe sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 1720/1998 zo 7. októbra 2009 tak, že jej žalobu v plnom rozsahu zamietol. Sťažovateľka napadla predmetný rozsudok okresného súdu odvolaním, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 Co 57/2010 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 28. decembra 2010.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uviedla, že podala aj podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na podanie mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podnet sťažovateľky vybavila prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) oznámením sp. zn. Kc 83/11-7 z 24. júna 2011, ktorým jej podnet odložila.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka vyjadrila názor, že postupom okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej označených práv.

Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Zákonné práva sťažovateľky B. S., trvale bytom: B., aby sa v konaní OS Žilina č.k. 9C/1720/1998 vec prejedнала bez zbytočných priet'ahov bolo porušené. Súd priznáva sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.000,- €.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade považoval za nevyhnutné poukázať na rozdielny rozsah napadnutých práv v odôvodnení sťažnosti a v jej petite, v ktorom sťažovateľka navrhla vysloviť porušenie práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov bez uvedenia

príslušných článkov ústavy a dohovoru. Ústavný súd v záujme procesnej hospodárnosti aj vzhľadom na výrok tohto rozhodnutia ustálil predmet tohto konania podľa obsahu sťažnosti tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia bez toho, aby sťažovateľku vyzval na odstránenie tohto nedostatku sťažnosti.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03) účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach v tomto type konania pravidelne tiež konštatuje, že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a analogicky aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručenému čl. 6 ods. 1 dohovoru sa poskytuje len vtedy, ak v čase jej uplatnenia porušovanie týchto práv orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označených práv, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Je zjavné, že v čase doručenia sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu (19. augusta 2011) už v napadnutom konaní okresného súdu nemohlo dochádzať k žiadnym prietahom, pretože toto konanie bolo v tom čase už takmer osem mesiacov právoplatne skončené (28. decembra 2010), a došlo tak aj k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné odmietnuť sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd však v predmetnej veci poukazuje tiež na ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to § 53 ods. 3 zákona

o ústavnom súde ako kogentné ustanovenie neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Ústavný súd z príloh sťažnosti zistil, že rozsudok okresného súdu v napadnutom konaní nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 57/2010 podľa vyznačenej doložky 28. decembra 2010. Sťažovateľka sťažnosť doručila ústavnému súdu 19. augusta 2011 (podala na poštovú prepravu 17. augusta 2011), teda zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky aj ako oneskorene podanej.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ by z argumentácie sťažovateľky v odôvodnení sťažnosti o vyčerpaní opravných prostriedkov podaním podnetu na mimoriadne dovolanie generálnemu prokurátorovi malo vyplývať, že sťažnosť bola podaná včas (sťažovateľka tvrdí, že „*správu o odložení som prevzala 2. 6. 2011*“; toto tvrdenie je navyše v neprospech sťažovateľky zrejme nesprávne, pretože ide o oznámenie krajskej prokuratúry z 24. júna 2011), tak s touto konštrukciou v žiadnom prípade nemožno súhlasiť. Rozhodujúci je dátum právoplatného skončenia konania pred okresným súdom, ktorý je zároveň aj najneskorším možným momentom, kedy sa sťažovateľka mohla o namietaných priet'ahoch v tomto konaní, ako o „inom zásahu“ v zmysle citovaného § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde dozvedieť.

Z uvedených dôvodov nebolo možné sťažnosť sťažovateľky prijať na ďalšie konanie, preto o nej ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľky (na priznanie finančného zadost'učinenia) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. september 2011